

De
vergeten vrouw

Colofon

Copyright © 2026 De echte mensen

Auteur: Eva Krap

ISBN: 9789465386027

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, geluidsband, elektronisch of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

1.

Het daglicht viel door de badkamerspiegel naar binnen alsof het daar geen recht op had, alsof het zich verontschuldigde voor zijn aanwezigheid. Mirjam keek naar haar eigen gezicht en voelde de vertrouwde golf van afkeer. Nee, niet afkeer. Dat was te sterk. Teleurstelling misschien. Of erger nog: berusting.

Haar huid zag eruit alsof iemand er een grijs waas overheen had gelegd. De wallen onder haar ogen waren paars, bijna blauw aan de randen, en haar ogen zelf – die eens levendig hadden gestaan, of dat dacht ze tenminste – waren dof. Alsof iemand het licht eruit had gezogen. Vijf dagen. Vijf dagen in diezelfde versleten pyjama, vijf dagen waarin ze alleen van het bed naar de bank was gelopen, van de bank naar de koelkast, van de koelkast naar de wc. Een cirkel van bewegingen die niets betekenden.

De pyjama lag nu op de badkamervloer, een slap hoopje stof met vlekken van iets wat ooit tomatensaus was geweest. Of was het ketchup? Het maakte niet uit. Ze had hem eindelijk uitgetrokken, na drie kwartier wikken en wegen of ze wel de energie had om te douchen. Het antwoord was nee geweest, maar ze had het toch gedaan. Omdat ze wist dat als ze vandaag niet ging douchen, het morgen ook niet zou gebeuren. En overmorgen evenmin. Nu stond ze hier, schoon maar niet schoner. De douche had het vuil weggespoeld, maar niet de vermoeidheid. Niet het gevoel dat ze was leeggelopen als een ballon waar de lucht langzaam uit was ontsnapt.

Ze pakte haar foundation. Het potje voelde zwaar in haar hand, alsof het wist wat er van verwacht werd: een wonder verrichten waar geen wonder mogelijk was. Mirjam draaide de dop eraf en begon het beige spul op haar gezicht te smeren. Niet aanbrengen, niet deppen zoals ze vroeger had geleerd van YouTube-video's die ze stiekem in bed

keek terwijl hij naast haar lag te snurken. Nee, smeren. Als pindakaas op beschuit.

Het hielp een beetje. De donkere kringen werden lichter, de vale huid kreeg wat meer kleur. Maar het was alsof ze een foto retoucheerde zonder de compositie te verbeteren. De tristesse bleef. Ze zag het in haar eigen ogen, in de manier waarop haar mond iets naar beneden hing, alsof lachen een te grote inspanning zou zijn.

"Ga nou gewoon," mompelde ze tegen haar spiegelbeeld.

"Ga naar buiten. Naar dat koffietentje. Bestel een cappuccino. Doe normaal."

Haar spiegelbeeld staarde terug met een blik die leek te zeggen: waarom?

Goede vraag.

Ze wist het zelf niet precies. Het was een impuls geweest, vanmorgen toen ze wakker werd met de smaak van gisteren nog in haar mond. Een stem in haar hoofd – haar eigen stem, al klonk die vreemd, bijna onbekend – die had gezegd: je kunt niet eeuwig op deze bank blijven zitten.

Waarom niet? had ze teruggevraagd.

Maar de stem had niet geantwoord.

Nu stond ze hier, half klaar, met foundation op haar gezicht en niets in haar hart behalve een leegte die ze niet kon benoemen. Ze pakte haar mascara. Haar hand trilde licht toen ze de borstel naar haar wimpers bracht. Een keer had ze zichzelf in haar oog geprikt omdat haar hand zo schudde, drie maanden geleden, na een ruzie waarbij hij had gezegd dat ze overdreef, dat ze altijd overdreef, dat ze te gevoelig was. Ze had gehuild in de badkamer en haar oog was rood geworden en gezwollen, en hij had niet gevraagd wat er was.

De mascara ging er nu zonder incidenten op. Ze keek naar zichzelf. Beter. Een beetje. Alsof ze een vermomming droeg. Mirjam, de vrouw die het goed heeft. Een rol die ze

nog niet helemaal beheerste maar die ze probeerde te spelen.

Lippenstift. Nee, lipgloss. De lippenstift voelde te definitief, te volwassen. Alsof ze iets te bewijzen had. De lipgloss was neutraler, lichter. Ze smeerde het op haar lippen en tuurde nogmaals in de spiegel.

"Je ziet er verschrikkelijk uit," zei ze hardop.

Het was niet waar. Ze zag er moe uit. Verdrietig. Maar niet verschrikkelijk. Toch voelde het waar. Het voelde alsof ze verschrikkelijk was, alsof haar hele lijf een excuus droeg om niet gezien te worden.

Ze liep de badkamer uit, de gang in, en de slaapkamer in waar haar kleren in een kast hingen die ze al dagen niet had geopend. Wat trok je aan om naar een koffietentje te gaan? Wat trok je aan als je jezelf niet kende, als je niet wist of je jezelf wilde verstoppen of juist laten zien?

Een spijkerbroek. Simpel. Een zwarte trui, niet te strak, niet te wijd. Ze trok ze aan en keek in de spiegel bij de kast. Ze zag eruit als iemand die toevallig mens was. Geen statement. Geen uitroepetekens. Gewoon een komma in een zin die nog geschreven moest worden.

De schoenen waren lastiger. Sneakers voelden te nonchalant, alsof ze deed alsof ze het leven onder controle had. Laarzen te gedecideerd. Ze koos uiteindelijk voor een paar gesloten schoenen met een klein hakje, iets wat haar moeder vroeger "nette schoenen" zou hebben genoemd. Ze deed ze aan, strikte de veters en stond op.

Klaar.

Of niet?

Ze liep naar de gang, naar de kapstok waar haar jas hing. Een lange winterjas, donkerblauw, met een kraag die ze omhoog kon zetten zodat hij een deel van haar gezicht bedekte. Ze trok hem aan, ritste hem dicht en voelde hoe het gewicht van de stof haar omhulde. Bescherming. Alsof

de wereld minder hard zou zijn als ze zich maar goed genoeg inpakte.

De sleutels lagen op het tafeltje bij de deur. Ze pakte ze en hield ze in haar hand, voelde het koude metaal tegen haar handpalm. Dit was het moment. Dit was het punt waarop ze kon besluiten om toch maar niet te gaan, om haar jas weer uit te trekken, terug naar de bank te lopen en de rest van de dag te verdwijnen in een serie die ze al drie keer had gezien.

Maar iets in haar bewoog. Iets kleins, iets fragiel, maar het was er. Een stemmetje dat zei: ga.

Ze opende de deur.

De buitenwereld was koud. Geen vrieskou, maar een soort scherpe koelte die aan je wangen trok en je neus deed prikken. Mirjam stapte over de drempel, de gang in van het appartementencomplex, en trok de deur achter zich dicht.

Het geluid van het slot dat dichtviel klonk definitief, alsof ze een pact sloot met zichzelf. Geen weg terug nu. Nou ja, natuurlijk was er wel een weg terug. Ze had de sleutel.

Maar het voelde als verraad om nu al om te draaien.

Ze liep door de gang naar de trap. Haar schoenen maakten een zacht tikkend geluid op de tegels, een ritme dat haar deed denken aan een klok. Tik, tik, tik. De tijd die doorging, of ze nu wilde of niet.

Twee trappen naar beneden. Bij elke stap voelde ze haar hart iets sneller slaan. Waarom was ze zo nerveus? Het was een koffietentje. Mensen gingen er elke dag heen. Het was niets bijzonders. Maar voor haar voelde het enorm.

Alsof ze een expeditie ondernam naar onbekend gebied.

De voordeur van het gebouw kwam uit op een straat die ze duizenden keren had gezien maar die nu vreemd aanvoelde, alsof ze er voor het eerst was. De lucht was grijs, de hemel een deken van wolken die geen regen beloofde maar ook geen zon. Het soort weer waarbij je niet

wist of je blij moest zijn dat het niet regende of verdrietig dat het niet zonnig was.

Mirjam trok de kraag van haar jas omhoog en begon te lopen.

De straat was niet druk. Een enkele auto reed voorbij, een fietser met een sjaal die achter hem aan wapperde. Een moeder met een kinderwagen, het kind erin onzichtbaar onder lagen dekens. Gewone dingen. Gewone mensen. Maar Mirjam voelde zich niet gewoon. Ze voelde zich als een indringer in een wereld die doorging terwijl zij was stilgevallen.

Het koffietentje was drie straten verderop. Ze wist niet waarom ze die had gekozen. Misschien omdat het onopvallend was, een plek waar je kon zitten zonder gezien te worden. Of misschien omdat ze er ooit met een vriendin was geweest, jaren geleden, en het was blijven hangen als een veilige plek. Al was die vriendin niet eens meer haar vriendin. Langzaam uit het oog verloren, zoals die dingen soms gaan. Ze had het te druk met hem gehad. Wilde liever bij hem zijn.

Haar gedachten dwaalden af terwijl ze liep. Ze dacht alweer aan hem. Natuurlijk dacht ze aan hem. Dat was het probleem. Ze kon niet stoppen met denken aan hem, aan de manier waarop hij haar de laatste keer had aangekeken, alsof ze een last was. Je bent te veel, had hij gezegd. Je bent altijd te veel of te weinig. Ik weet nooit waar ik aan toe ben met jou.

En zij had geknikt. Geknikt. Alsof het waar was. Alsof het probleem bij haar lag.

Misschien lag het ook bij haar. Misschien was ze echt te veel. Te emotioneel. Te gevoelig. Te... alles.

Ze schudde haar hoofd, probeerde de gedachten weg te duwen. Niet nu. Nu liep ze naar een koffietentje. Nu deed ze iets voor zichzelf, hoe klein ook.

De straten gleden langs haar heen. Een winkel met etalages vol spullen die ze niet nodig had. Een bankje waar een oude man op zat met een krant die hij niet leek te lezen. Een lantaarnpaal met stickers erop geplakt, resten van flyers voor concerten die al voorbij waren. En toen, aan het einde van de derde straat, zag ze het. Het koffietentje. Klein, met grote ramen waar je doorheen kon kijken naar de mensen binnen. Het zag er warm uit. Uitnodigend. Of misschien projecteerde ze nu omdat ze zo wanhopig hoopte dat het zo zou zijn. Mirjam bleef even staan voor de deur. Haar hand lag al op de deurkruk, maar ze durfde nog niet te duwen. Wat als er veel mensen waren? Wat als ze naar haar keken? Wat als—

Stop, zei de stem in haar hoofd. Gewoon naar binnen. Nu. Ze duwde de deur open.

2.

De warmte kwam haar tegemoet als een muur. Niet onaangenaam, maar overweldigend na de koude buitenlucht. Mirjam deed een stap naar binnen en de deur viel achter haar dicht met een zacht belletje dat ergens boven haar hoofd rinkelde. Het geluid sneed door de ruimte, schel en onverwacht, en ze kromp in elkaar alsof ze betrap was op iets wat niet mocht.

Niet druk, was haar eerste gedachte. Het koffietentje was niet druk. Een stuk of zes, zeven mensen misschien. Een man achter een laptop bij het raam, zijn vingers ratelden over het toetsenbord met een ritme dat bijna agressief klonk. Twee vrouwen aan een tafeltje verderop, pratend, lachend, hun stemmen hoog en scherp als vogels die om aandacht riepen. Een oudere man bij de bar, hij roerde in zijn koffie met een lepeltje dat klingelde tegen het porselein, een metalen geluid dat door Mirjams hoofd schoot.

En achter de bar: het koffiezetapparaat. Een monster van stoom en lawaai. Het siste, blies, gierde als iets wat pijn had. Het geluid vulde de hele ruimte, drong door alles heen, door de muziek die zacht uit de speakers kwam, door de gesprekken, door Mirjams schedel.

Te veel.

Het was allemaal te veel.

Ze stond nog steeds bij de deur, haar hand nog half op de klink, en ze overwoog om zich om te draaien en weer naar buiten te gaan. Gewoon weg. Niemand zou het merken. Ze was er net, ze hoorde hier niet, ze kon zo verdwijnen.

Maar haar benen bewogen niet.

Doorlopen, zei de stem in haar hoofd. Je bent hier nu. Ga door.

Ze dwong zichzelf een stap te zetten. En nog een. Haar schoenen maakten een zacht geluid op de houten vloer,

maar voor haar klonk het als geroffel, als een aankondiging. Kijk, daar is ze. De vrouw die niet weet wat ze hier doet.

De mensen keken niet. Natuurlijk keken ze niet. Waarom zouden ze? Maar Mirjam voelde hun blikken toch, denkbeeldig misschien, maar niet minder echt. Ze liep naar de bar, haar jas nog aan, haar tas tegen haar zij geklemd als een schild.

De barista keek op. Een jonge vrouw, begin twintig misschien, met een naamplaatje waarop Sophie stond. Ze glimlachte. Een vriendelijke, professionele glimlach.

"Hoi! Wat kan ik voor je inschenken?"

Mirjam opende haar mond. Er kwam niets uit. Haar keel voelde droog, alsof ze dagenlang niet had gesproken. Wat ook bijna waar was.

"Een cappuccino," wist ze uiteindelijk uit te brengen. Haar stem klonk schor, te zacht. "Alsjeblijft."

"Komt eraan!" Sophie draaide zich om naar het koffiezetapparaat, dat onmiddellijk begon te loeien als een dier in doodsnood.

Mirjam deed een stap naar achteren, trok haar jas uit. Haar handen trilden licht terwijl ze de jas over haar arm hing. Waarom trilde ze? Het was warm hier. Te warm bijna. Maar haar lichaam leek het niet te begrijpen, reageerde alsof ze nog steeds buiten stond in de kou.

Ze keek om zich heen, probeerde een tafel te vinden die niet te opvallend was. Niet bij het raam – te zichtbaar. Niet midden in de ruimte – te blootgesteld. Daar, in de hoek.

Een klein tafeltje met twee stoelen, een beetje verscholen achter een kamerplant die zijn beste tijd had gehad.

Perfect.

Ze liep erheen, haar tas nog steeds tegen zich aan geklemd, en ging zitten. De stoel kraakte onder haar gewicht en ze verstijfde, bang dat iedereen het had

gehoord. Maar niemand keek op. De man bleef typen. De vrouwen bleven praten. De oude man bleef roeren. Het koffiezetapparaat stopte met zijn kabaal en Mirjam voelde haar schouders iets zakken. Maar toen begon de muziek zich te manifesteren. Het was geen muziek die ze herkende – iets jazzy misschien, met een piano die zichzelf herhaalde en een saxofoon die erdoorheen kronkelde. Het was niet lelijk, maar het was aanwezig. Het vulde de ruimte, vulde haar hoofd.

En de gesprekken. De twee vrouwen lachten weer, een van hen sloeg met haar hand op de tafel en het geluid knalde door de ruimte. Mirjam kromp in elkaar.

Waarom ben je hier? fluisterde een stem in haar hoofd.

Waarom zit je hier? Je kunt nu nog weggaan. Gewoon opstaan en—

"Cappuccino!"

Sophie's stem sneed door haar gedachten. Mirjam keek op en zag dat de barista de kop op de bar had gezet. Ze stond op – te snel, de stoel schraapte luid over de vloer – en liep naar de bar.

"Dank je," mompelde ze, pakte de kop en legde het geld neer. Haar vingers raakten even die van Sophie toen ze het wisselgeld aannam en ze trok haar hand terug alsof ze zich gebrand had.

"Fijne middag!" riep Sophie haar na.

Mirjam knikte, al wist ze niet zeker of Sophie het zag, en liep terug naar haar tafel. De koffie golfde in de kop, dreigde over de rand te klotsen. Ze zette hem neer, te hard, en een klein beetje schuim spatte op het schoteltje. Ze ging zitten. Staarde naar de koffie. Het schuim zag er mooi uit, met een hartje erin gemaakt van melk. Iemand had moeite gedaan voor dit hartje. Voor haar. Voor een vreemde die ze nooit meer zou zien.

Het ontroerde haar op een manier die ze niet kon verklaren. Haar ogen prikten en ze knipperde snel, dwong de tranen terug. Niet huilen. Niet hier. Niet nu.

Ze pakte de kop, nam een slok. De koffie was heet, bijna te heet, en brandde aan haar lippen. Maar de smaak was goed. Rijk, voluit, precies zoals koffie moest zijn. Ze nam nog een slok en voelde hoe de warmte zich door haar lichaam verspreidde, haar van binnenuit opwarmde.

Oké. Dit was oké. Ze zat hier. Ze had koffie. Ze deed het. Ze was een persoon die naar een koffietentje ging en koffie dronk. Gewoon, normaal.

Maar toen begon de onrust weer. Wat moest ze doen? Gewoon zitten? Naar buiten staren? De andere mensen deden iets. De man had zijn laptop. De vrouwen hadden elkaar. De oude man had zijn krant, die nu opengevouwen voor hem lag.

En zij? Zij had... niets.

Haar hand ging naar haar tas. Haar telefoon. Dat was het. Gewoon haar telefoon pakken. Dan leek het alsof ze een doel had, alsof ze hier was om berichten te checken, of het nieuws te lezen of wat mensen ook deden op hun telefoon in koffietentjes.

Ze ritste haar tas open, haar vingers zochten naar het gladde oppervlak van haar telefoon. Een schild. Een bescherming tegen de wereld, tegen de blikken die er misschien niet waren maar die ze toch voelde.

Net toen haar vingers het toestel raakten, hoorde ze een stem. Vrouwelijk, laag, een beetje rauw.

"Oh oh..."

Het klonk zo dichtbij dat Mirjam opkeek, en op datzelfde moment gebeurde het.

Een golf van koud, plakkerig vocht raakte haar vol in haar gezicht, haar nek, haar trui. Ze hapte naar adem, haar lichaam verstijfde van de schok. Wat—?

Cola. Het was cola. Ze rook het, voelde het, proefde het bijna. Het droop van haar gezicht, liep in straaltjes langs haar hals naar beneden, doorweekte de kraag van haar trui.

"Shit! Oh shit, het spijt me, het spijt me zo!"

Mirjam knipperde, probeerde te begrijpen wat er was gebeurd. Voor haar stond een vrouw – stond? Nee, ze hing half over het tafeltje heen, haar hand nog uitgestrekt alsof ze het glas had willen grijpen maar te laat was geweest. Het glas zelf lag op zijn kant op Mirjams tafel, de laatste druppels cola liepen eruit en vormden een plas die zich uitbreidde richting het schoteltje van haar cappuccino. De vrouw was... hoe moest ze het beschrijven? Opvallend. Niet mooi in klassieke zin, maar opvallend. Wild rood haar dat alle kanten op leek te springen, alsof het een eigen wil had. Een gezicht vol sproeten. Grote ogen, groen of blauw, Mirjam kon het niet goed zien door de cola die in haar eigen ogen prikte. En kleren die... nou ja, die niet bij elkaar pasten. Een felroze trui met een te grote hals waardoor een schouder zichtbaar was, een groene broek, laarzen die eruitzagen alsof ze door een modderpoel hadden gelopen.

"Oh god, kijk nou!" De vrouw griste een servetje van een leeg tafeltje naast hen en begon wild Mirjams gezicht te deppen. "Ik ben zo'n ongelofelijke kluns, echt waar, mijn moeder zei het altijd al. Babs, zei ze, Babs, je hebt twee linkerhanden en geen hersens, en—"

"Het is... het geeft niet," wist Mirjam uit te brengen, al gaf het wel. Het gaf heel erg. Ze was doorweekt, plakkerig, en iedereen in het koffietentje keek nu wel degelijk naar haar. Naar hen. Naar dit debacle.

"Het geeft niks? Ben je gek? Ik heb een heel glas cola over je heen gekieperd!" De vrouw – Babs blijkbaar – bleef deppen, nu Mirjams trui, en Mirjam voelde hoe het servetje

over de stof wreef, de cola meer uitsmeerde dan weghaalde. "Sophie! SOPHIE! Hebben jullie hier handdoeken of zo?"

Sophie kwam aangerend met een stapel papieren handdoeken en een blik die ergens tussen bezorgdheid en geamuseerd balanceerde. "Gaat het? Wat is er gebeurd?" "Ik ben een idioot, dat is er gebeurd," zei Babs. Ze griste de handdoeken uit Sophie's handen en duwde ze in Mirjams handen. "Hier, droog jezelf af. Of wacht, dat doe ik wel—"

"Nee!" Mirjam's stem kwam er scherper uit dan ze bedoeld had. "Ik... ik doe het zelf wel. Dank je."

Er viel een stilte. Babs staarde haar aan, de handdoeken nog half tussen hen in. Haar ogen waren groot, niet beledigd maar eerder... geïntrigeerd? Alsof Mirjams uitbarsting iets interessants was in plaats van iets beschamends.

"Oké," zei Babs langzaam. Ze liet de handdoeken los en deed een stap achteruit, haar handen in de lucht alsof ze zich overgaf. "Oké, je hebt gelijk. Sorry. Ik wilde alleen... sorry."

Mirjam depte haar gezicht, haar nek, probeerde de ergste cola weg te krijgen. Haar handen trilden nog steeds, erger nu dan daarvoor. Dit was een nachtmerrie. Dit was precies waarom ze niet naar buiten had moeten gaan. Ze had het geweten. Ze had—

"Ik koop een nieuwe kop koffie voor je," zei Babs plotseling. "En ik betaal je stomerij. Of... moet dit naar de stomerij? Is dit zo'n trui die je niet mag wassen? Ik heb zo'n trui verpest, jaren geleden, mijn moeder heeft me er nooit meer over laten praten."

Mirjam keek op. Babs stond daar nog steeds, haar handen nu in haar zakken gestopt, haar gezicht een mengeling van

schuldgevoel en iets anders. Iets energiekeks, bijna opgewekts ondanks de situatie.

"Het is... gewoon een trui," mompelde Mirjam. "Het komt wel goed."

"Komt wel goed? Je bent doorweekt!" Babs schudde haar hoofd, haar wilde haar danste mee. "Nee, nee, dit komt niet goed. Sophie, nog een cappuccino voor deze arme vrouw! En een muffin. Heeft ze een muffin gepakt? Nee? Dan een muffin. Op mijn kosten."

"Dat hoeft niet—"

"Het hoeft wel." Babs ging tegenover haar zitten, onuitgenodigd, en leunde met haar ellebogen op de tafel. De colaplas was er nog steeds, maar ze leek het niet te merken. "Luister, ik heb net een glas cola over een wildvreemde heen gekieperd. Het minste wat ik kan doen is ervoor zorgen dat je niet verhongert terwijl je opdroogt. Hoe heet je?"

Mirjam staarde haar aan. Dit gebeurde niet. Dit gebeurde echt niet. Ze was naar buiten gegaan om... wat? Stilletjes in een hoekje te zitten met een kop koffie? En nu zat ze hier, doorweekt met cola, tegenover een vreemde vrouw met rood haar die haar aanstaarde alsof ze het meest interessante was wat haar vandaag was overkomen.

"Mirjam," zei ze uiteindelijk. Haar stem klonk klein.

"Mirjam." Babs herhaalde het, alsof ze de naam aan het proeven was. "Mooie naam. Klassiek. Ik ben Babs. Nou ja, dat is niet mijn echte naam, maar iedereen noemt me zo. Noem me maar... Babs."

Ze stak haar hand uit over de tafel.

Mirjam keek naar de hand. Naar de vrouw. Naar het koffietentje om hen heen, waar het leven gewoon doorging alsof er niets bijzonders was gebeurd.

En toen, zonder te weten waarom, schudde ze de hand.

3.

De hand van Babs voelde warm aan, stevig. Niet het slappe handenschudden dat Mirjam gewend was, maar een echte grip, alsof ze iets vastpakte wat ze niet wilde loslaten. Toen liet Babs los en leunde achterover in haar stoel, die kraakte onder de plotselinge beweging.

"Zo," zei ze. "Mirjam."

"Zo," herhaalde Mirjam zwakjes. Ze wist niet wat ze moest zeggen. De cola droogde langzaam op haar huid, trok strak, maakte haar bewust van elke plek waar het vocht haar had geraakt. Haar trui plakte tegen haar lichaam.

Ongemakkelijk. Alles was ongemakkelijk.

Sophie kwam aangelopen met een nieuwe cappuccino en een muffin die eruitzag alsof hij bedolven was onder de chocoladestukjes. Ze zette ze neer met een glimlach die zei: veel sterkte ermee, en verdween weer achter de bar.

"Eet," commandeerde Babs, wijzend naar de muffin.

"Suiker helpt. Altijd. Dat is wetenschappelijk bewezen.

Waarschijnlijk. Ik heb het in ieder geval ergens gelezen."

Mirjam staarde naar de muffin. Ze had geen trek. Haar maag voelde samengeknepen, een bal van spanning die geen ruimte liet voor eten. Maar Babs bleef kijken, haar groene ogen – ja, nu zag ze het beter, ze waren groen, een soort mosgroen met vlekjes goud erin – gericht op haar alsof ze een experiment was.

"Ik heb geen honger," zei Mirjam.

"Niemand heeft honger tot ze een hap nemen." Babs leunde naar voren, pakte de muffin en scheurde er een stuk af. "Hier. Probeer. Als je het niet lekker vindt, stop ik het zelf in mijn mond."

Mirjam nam het stuk aan, meer uit verlegenheid dan uit verlangen. Ze bracht het naar haar mond, nam een hap. Zoet. Te zoet. Maar ook... niet slecht. Ze kauwde langzaam, slurpte, probeerde niet te denken aan het feit

dat deze vreemde vrouw haar zat te observeren alsof ze een zeldzaam dier in een dierentuin was.

"Zie je?" Babs grijnsde. "Suiker. Werkt altijd."

Ze zwegen even. Babs trommelde met haar vingers op de tafel, een onregelmatig ritme dat Mirjam op de een of andere manier niet irritant vond. Het was juist... levend. Alsof er energie uit die vingers straalde die niet stil konden blijven.

"Dus," begon Babs, en haar stem was ineens zachter, minder luid. "Je zat er daarnet wat... verloren bij. Is er iets?"

De vraag kwam uit het niets. Geen aanloop, geen voorzichtig aftasten. Gewoon: is er iets? Alsof ze elkaar al jaren kenden, alsof het de normaalste vraag van de wereld was.

Mirjam voelde haar keel dichtknijpen. Ze wilde iets zeggen, iets luchtig, iets van 'nee hoor, alles is prima', maar de woorden kwamen niet. In plaats daarvan voelde ze hoe haar ogen begonnen te prikken, hoe haar onderlip begon te trillen.

"Ik..." Ze stopte. Haalde adem. Probeerde het opnieuw. "Ik ben gewoon..."

En toen gebeurde het.

De tranen kwamen als een vloedgolf, onstuitbaar en overweldigend. Ze voelde ze over haar wangen stromen, warm en nat, vermengd met de laatste restjes cola die nog op haar huid zaten. Haar schouders schokten, haar handen vlogen naar haar gezicht, probeerden de tranen te stoppen, te verbergen, maar het lukte niet. Ze hilde. Hartverscheurend, luid, midden in een koffietentje vol mensen.

Het was verschrikkelijk. Het was het ergste wat er kon gebeuren. Ze wilde opstaan, weglopen, verdwijnen, maar haar lichaam werkte niet mee. Ze hilde gewoon door,

alsof ze maanden, misschien wel jaren, had gewacht op dit moment.

En Babs?

Babs schrok niet. Ze sprong niet overeind om haar te troosten. Ze begon niet te sussen of te zeggen dat het allemaal wel goed zou komen.

In plaats daarvan stond ze op, liep naar het tafeltje naast hen waar nog steeds een paar servetten lagen, pakte de hele stapel, kwam terug en legde ze voor Mirjam neer. Toen ging ze weer zitten, vouwde haar handen onder haar kin en wachtte.

Mirjam huilde door. Ze pakte een servet, snoot haar neus – het geluid was obsceen luid – en depte haar gezicht. Maar de tranen bleven komen. Het was alsof iemand een kraan had opengedraaid die niet meer dicht kon.

"Sorry," wist ze uit te brengen tussen twee snikken door.

"Sorry, ik... dit is zo..."

"Menselijk?" opperde Babs. Haar stem klonk niet sarcastisch, niet spottend. Gewoon... neutraal. "Je bent menselijk. Dat mag."

Mirjam keek op door haar tranen heen. Babs zat haar nog steeds aan te kijken, maar er was geen medelijden in die blik. Geen ongemak. Gewoon acceptatie. Alsof huilen in een koffietentje het meest normale was wat je kon doen. En toen – Mirjam wist later niet meer hoe het kwam – zei Babs iets. Iets volkomen onverwachts.

"Weet je wat ik altijd doe als ik verdrietig ben?" Ze leunde achterover, sloeg haar armen over elkaar. "Ik ga naakt op mijn balkon staan en schreeuw naar de maan."

Mirjam verstijfde. De tranen stopten abrupt, alsof iemand op een pauzeknop had gedrukt. Ze staarde Babs aan.

"Wat?"

"Naakt. Op mijn balkon. Naar de maan schreeuwen." Babs haalde haar schouders op. "Helpt niet altijd, maar het voelt

wel goed. Al kreeg ik wel een keer de politie aan de deur. De buurman dacht dat ik aan het bevallen was ofzo. Ik zei: "Meneer, als ik zou bevallen, zou u het verschil wel horen." Er viel een stilte.

En toen, tot Mirjams eigen verbazing, barstte ze in lachen uit.

Het kwam eruit als een snuivend, snotterig geluid, half lachen, half snikken, maar het was lachen. Echt lachen. Haar lichaam schudde, maar nu van iets anders dan verdriet. Ze lachte zo hard dat ze naar adem moest happen, dat haar buik pijn deed, dat nieuwe tranen over haar wangen liepen, maar dit keer van het lachen.

"Naakt," wist ze uit te brengen. "Je... naakt..."

"Als een pasgeboren baby," bevestigde Babs, en nu grijnsde ze ook. "Hoewel ik meer haar heb. En grotere borsten. Maar je snapt het punt."

Mirjam veegde haar gezicht af met een nieuw servet, probeerde op adem te komen. Het lachen ebde weg, maar liet iets achter. Een warmte. Een vonkje waar eerst alleen zwaarte was geweest.

"Vertel," zei Babs toen het stil werd. "Wat is er gebeurd? En zeg niet 'niets', want we hebben net het bewijs van het tegendeel gezien." Ze gebaarde naar de stapel gebruikte servetten.

Mirjam haalde diep adem. Haar vingers speelden met de rand van haar koffiekop. Waarom zou ze het vertellen? Aan een vreemde? Aan iemand die ze net had ontmoet, die cola over haar heen had gegooit en over naakt schreeuwen begon?

Maar ergens, in een hoekje van haar hoofd, fluisterde een stem: waarom ook niet?

"Mijn man," begon ze, en het woord voelde vreemd in haar mond. Ex-man? Was hij dat al? De papieren waren nog niet getekend. "Joris. Hij... hij heeft me verlaten."

Babs knikte langzaam. Zei niets. Wachtte.

"Zes dagen geleden. Na drie jaar huwelijk. Hij zei..." Mirjam stopte, slikte. De woorden brandden. "Hij zei dat ik te veel was. Te emotioneel. Te gevoelig. Te... alles. Hij kon niet meer met me omgaan. Hij was moe van me."

"Moe," herhaalde Babs, en er klonk iets in haar stem. Iets scherp.

"Ik deed ook niet alles goed," vervolgde Mirjam snel, alsof ze hem moest verdedigen. Waarom deed ze dat? "Ik was misschien ook te... ik weet het niet. Te veeleisend? Hij zei dat ik altijd aandacht nodig had, dat ik altijd wilde praten over dingen, over gevoelens, en hij kon daar niet mee omgaan. Hij wilde gewoon... rust."

"Rust," zei Babs. Haar kaak verstrakte iets.

"En toen, op een avond, zei hij gewoon: 'Ik kan dit niet meer.' Hij pakte een tas, gooide er wat kleren in, en ging weg. Naar zijn broer, zei hij. Hij zou later de rest ophalen." Mirjam lachte, een droog, liefdeloos geluid. "Ik heb al zijn spullen in dozen gedaan. Keurig. Netjes. Zodat hij ze makkelijk kon meenemen. Omdat dat blijkbaar is wie ik ben. Iemand die het de ander makkelijk maakt, zelfs als ze weggaan. Die kwam hij de dag erna ophalen."

Ze keek op naar Babs. De uitdrukking op het gezicht van de andere vrouw was... intens. Haar ogen waren smaller geworden, haar mond een strakke lijn. Ze zag er ineens niet meer uit als de luchtige, chaotische vrouw van daarnet. Ze zag eruit als iemand die op het punt stond iets te vernietigen.

"Die klootzak," zei Babs langzaam, en elk woord klonk als een geweerschot. "Die ongelooflijke, egoïstische, zielige klootzak."

Mirjam knipperde. "Hij is niet—"

"Jawel. Dat is hij wel." Babs leunde naar voren, haar handen plat op tafel. "Luister naar me, Mirjam. Jij bent niet

te veel. Jij bent niet te emotioneel. Jij bent niet te gevoelig. Die man – Joris – die kon gewoon niet omgaan met een vrouw die daadwerkelijk voelde. Die leefde. Die bestond als meer dan een decorstuk in zijn leven."

"Je kent hem niet," mompelde Mirjam, maar haar stem klonk zwak.

"Nee, maar ik ken mannen zoals hij." Babs' ogen flikkerden. "Mannen die willen dat vrouwen klein zijn. Stil. Makkelijk. En zodra je ook maar een greintje ruimte inneemt, zodra je je stem verheft of je gevoelens uit, dan ben je 'te veel'. Nou, fuck dat."

Mirjam staarde haar aan. Niemand had haar ooit zo verdedigd. Zelfs zichzelf niet.

"Weet je wat we gaan doen?" Babs stond abrupt op, zo snel dat haar stoel bijna omviel. "We gaan naar de supermarkt. Ik ga voor je koken. Het minste wat ik kan doen na dat cola-incident. En we kopen wijn. Veel wijn. En dan gaan we naar jouw huis, en dan gaan we eten en drinken en praten, of niet praten, wat jij wilt. Maar je gaat niet alleen naar huis om in je eentje op die bank te zitten piekeren over die eikel."

"Ik... ik weet niet..." Mirjam voelde paniek opborrelen. Dit ging te snel. Te veel. Een vreemde naar haar huis? "Dat hoeft echt niet, ik—"

"Het hoeft wel." Babs' stem was beslist. "Kom op. Pak je spullen."

"Maar ik ken je niet eens—"

"En? Soms zijn vreemden beter dan vrienden. Vreemden hebben geen geschiedenis met je. Geen verwachtingen. Ze kunnen gewoon... zijn." Babs stak haar hand uit. "Kom. Vertrouw me. Of vertrouw me niet, maakt niet uit. Maar kom."

Mirjam keek naar de uitgestoken hand. Naar Babs' gezicht, dat zo open was, zo zonder masker. Naar het koffietentje om haar heen, waar het leven gewoon doorging.

En toen dacht ze aan haar appartement. Aan de lege bank. Aan de stilte die daar op haar wachtte.

Ze pakte haar tas. Stond op.

"Oké," zei ze. "Oké."

Babs' glimlach was als de zon die doorbrak. "Mooi. Eerst even afrekenen, want ik ben veel dingen, maar een winkeldief ben ik niet. Nou ja, niet meer. Lang verhaal. Vertel ik je nog wel."

Ze liep naar de bar, Mirjam volgde in haar kielzog als een boot die werd meegetrokken door een storm. En ergens, diep in Mirjams binnenste, begon iets te roeren. Iets kleins. Iets dat aanvoelde als nieuwsgierigheid.

Misschien zelfs iets dat aanvoelde als hoop.

4.

De supermarkt was een aanslag op de zintuigen. Felle tl-verlichting die alles in een hard, wit licht zette. Het gepiep van de kassa's, een monotoon geluid dat door de ruimte sneed. Het geroezemoes van mensen, het gerammel van winkelwagentjes, het gezoem van de koelunits. Mirjam voelde hoe haar schouders omhoog kropen, hoe haar lichaam zich schrap zette tegen alle prikkels.

Babs daarentegen leek op te bloeien.

Ze had een winkelwagentje gepakt – geen mandje, een wagentje, alsof ze van plan was voorraad in te slaan voor een apocalyps – en duwde het voort met een energie die Mirjam uitputtend vond om alleen al naar te kijken. Haar rode haar wapperde achter haar aan terwijl ze door het gangpad stormde, haar ogen schoten van links naar rechts, namen alles in zich op.

"Oké," zei ze, meer tegen zichzelf dan tegen Mirjam.

"Pasta. We maken pasta. Iets simpels, iets goeds.

Carbonara? Nee, te risicovol, je moet eieren temperen en dat gaat altijd mis. Arrabbiata? Ja, dat kan. Pittig, vullend, maakt je warm van binnen." Ze draaide zich om naar Mirjam, die een paar passen achter haar liep. "Kun je tegen pittig?"

"Eh... ja?"

"Mooi." Babs reed verder. "Spaghetti of penne? Spaghetti is klassiek, maar penne houdt de saus beter vast. We doen penne. Dubbel, want je moet altijd meer pasta maken dan je denkt. Altijd."

Ze griste twee pakken penne van de plank en gooide ze in het wagentje. Het geluid van het karton dat tegen de metalen bodem klapte deed Mirjam in elkaar krimpen, maar Babs merkte het niet. Ze was al verder gelopen, naar de verse groenten.

Mirjam volgde, haar handen in haar zakken, haar blik gericht op de vloer. Waarom deed ze dit? Waarom was ze meegegaan met een vreemde vrouw die haar had onder de cola had gegoooid en die nu haar boodschappen aan het bepalen was alsof dat de normaalste zaak van de wereld was?

Ze had nee kunnen zeggen. Had nee moeten zeggen. Had naar huis kunnen gaan, naar haar lege appartement, naar die bank waar ze de afgelopen dagen had geleefd.

Niemand zou het haar kwalijk hebben genomen.

Maar hier was ze dan.

Wat heb je te verliezen? fluisterde een stem in haar hoofd.

Het was haar eigen stem, maar hij klonk anders. Minder vermoeid. Bijna nieuwsgierig.

Ze keek op. Babs stond bij de tomaten, haar hand zweefde boven de blikjes alsof ze aan het waarzeggen was.

"Gepelde tomaten of blokjes?" riep ze over haar schouder.

"Maakt het uit?" riep Mirjam terug.

"Alles maakt uit!" Babs draaide zich om, een blik in elke hand. "Gepelde tomaten zijn romantisch, klassiek. Je plet ze met je handen, voelt de structuur. Blokjes zijn praktisch, efficiënt, geen gedoe." Ze bestudeerde beide blikken alsof ze oude manuscripten waren. "We doen gepeld. Dit is een avond voor romantiek. Culinaire romantiek."

Drie blikken gepelde tomaten belandden in het wagentje.

"Knoflook. Veel knoflook." Babs griste een netje knoflook van de plank. "Jij hebt morgen toch niet een belangrijke afspraak of zo?"

Mirjam schudde haar hoofd. Ze had nergens een afspraak.

Sinds Joris was vertrokken, had ze alle afspraken afgezegd. Ze had zelf vrij genomen van haar werk, iets wat ze normaal gesproken alleen deed voor vakanties met Joris. Maar niets was meer normaal.

"Mooi. Dan doen we zes teentjes. Minimaal." Babs gooide het netje in het wagentje. "Verse basilicum, oregano, rode peper... oh, en olijfolie. Goede olijfolie, niet die rotzooi die naar niets smaakt."

Ze stormde door de supermarkt als een generaal die een veldslag plande, en Mirjam hobbelde achter haar aan. Het was bijna vermakelijk, de vastberadenheid waarmee Babs elk ingrediënt selecteerde, alsof het lot van de wereld ervan afhing. Een ui – nee, twee uien, want je weet maar nooit. Parmezaanse kaas – de echte, niet die voorverpakte troep. Zout, peper, een goede fles olijfolie die waarschijnlijk meer kostte dan Mirjams hele weekbudget.

En toen kwamen ze bij de wijn.

Babs stopte abrupt, haar handen op de handvatten van het wagentje, haar ogen gericht op de schappen vol flessen alsof ze het beloofde land had bereikt.

"Dit," zei ze plechtig, "is het belangrijkste onderdeel."

Ze liep naar de rode wijnen, haar vingers gleden over de flessen. "Chianti? Te licht. Merlot? Te braaf. Cabernet? Mogelijk." Ze pakte een fles, bekeek het etiket, zette hem terug. Pakte een andere. "Montepulciano. Ja. Goed. Stevig, niet te zoet, perfecte begeleiding bij tomaten en knoflook."

Ze gooide de fles in het wagentje.

"Hoeveel flessen denk je—" begon Mirjam.

"Minimaal vijf," onderbrak Babs haar. Ze pakte nog een fles. "Twee voor vanavond, drie als noodvoorraad. Geloof me, je wilt altijd een noodvoorraad wijn in huis hebben. Altijd. Het leven is te onvoorspelbaar."

"Vijf flessen?" Mirjam voelde haar ogen groter worden. "We zijn met z'n tweeën. Een fles is toch—"

"Vijf." Babs keek haar aan, haar groene ogen glinsterend.

"Vertrouw me. Wat vanavond niet opgaat, is gewoon